

Évközi VI. vasárnap – 2012. február 12. – B év

Az iskola dísztermének előterében a jegyáros hölgy bosszúsán sóhajtott fel, amikor ellépett előle az egyik sorbanálló. Már unta, hogy szinte majdnem mindenki kibúvókat keres, hogy miért is nem akar fizetni a gyerekek amatőr színjátszótársulatának előadására. Vagy legalábbis a teljes árat miért nem akarja kifizetni. Nekem gyerekem, nekem unokám játszik a darabban! Én munkanélküli vagyok, én meg kisnyugdíjas! Én meg amúgy is annyi mindenben támogattam már az iskolát, stb. stb. Pedig a darab nagyon jó! Tegnap is telt ház volt, ma is az várható a díszteremben. A bevétel pedig jelmezekre, színházi kellékekre menne. Hát mindegy! – gondolta a jegyáros hölgy. Az emberek már csak ilyenek. A következő kuncsaft egy kisfiú volt, aki egy kis zacskónyi aprópénzt tolt eléje. „Mennyibe kerül két gyerekjegy?” – kérdezte. „A ma esti előadásra már csak a hátsó sorokban van hely.” – jegyezte meg az eladó. „Nem a ma estire, a tegnapiira kérném.” „Hogyan? De az már elmúlt!” – hüledezett a kasszás. „Tegnap későn értünk ide a kisöcsémrel, és már nem volt jegyárusítás. A jegyszedők azt mondták, csak menjünk be nyugodtan, így hát besurrantunk. Most szeretném kifizetni a jegyeket.” – mondta a kisfiú komolyan. „Abban a tömegben biztosan elég sokan bementek utólag csak úgy, nem pusztán ti ketten. Hagyjuk!” – utasította el mosolyogva a jegyáros. „Ne hagyjuk! Mi láttuk a darabot, és szeretnénk kifizetni az árat.” – tolt vissza a pénzt a kisfiú. A hölgy arra gondolt, hogy ha elkéstek, akkor bizonyára csak állóhelyük volt valahol hátul, és valószínűleg nem is elejétől látták az előadást. „Ugyan már! Ha zárva voltak a pénztárak, akkor nem tehettek róla, nem ti vagytok a hibásak. Különben is, a tegnapi bevételt már összeszámolták, senki se tudna róla!” – próbálkozott tovább. A gyerek azonban nem tágitott: „Én tudnék róla. És maga is.” A hölgy végül megdöbbenve, de mosolyogva számolta ki a nyolcszáz forintot, két gyerekjegy árát. A kisfiú pedig elégedetten távozott.

Sokszor nem is annyira jelentős a különbség helyes és helytelen, tisztességes és tisztességtelen között. De van különbség! Kár, hogy egyre kevesebben látják meg!

A mai evangéliumban Jézus bámulatos alázatról tesz tanúbizonyságot. Nem pusztán azért, mert megpróbálja titokban tartatni a leprással, hogy Ő gyógyította meg reménytelennek tűnő betegségéből, hanem azért is, mert alkalmazkodik a mózesi törvény előírásaihoz, az akkoriban kialakult, bevett társadalmi konvenciókhoz. Nem hagyja figyelmen kívül az előírásokat, amelyeket a megtisztult leprásnak be kell tartania. Felszólítja, hogy menjen el, és mutassa meg magát a papoknak, ahogyan a törvény írja, s ők nyilvánítsák újra tisztának, ők jelentsék ki, hogy visszatérhet az emberi közösségbe! Miért van erre szükség? Hiszen Jézus gyógyította meg, méghozzá maradéktalanul! Mi köze ehhez a zsidó papságnak? Miért kell még egy „hivatalos” tisztává nyilvánítás is olyanok részéről, akiknek semmi részük nem volt a beteg meggyógyításában, s eddig csak elfordultak tőle, elkerülték, nemhogy segítették volna! Azonban az evangéliumot tanulmányozva látni fogjuk, hogy Jézus sehol nem rúgja föl önkényesen és ok nélkül a korabeli emberi törvényeket, még a római császári rendelkezéseket sem. Semmi ellen nem lázad erőszakosan, figyelembe veszi kora társadalmának kialakult szokásait, írott és íratlan szabályait. Attól még, hogy Ő az Isten Fia, s messze fölötte áll minden embernek és emberinek, ő valóban az emberi világ része akar lenni. Csak ott és annyiban száll szembe akár polgári, akár vallási hagyományokkal és előírásokkal, ahol és amennyiben akadályozzák a nagyobb jó megvalósítását, az evangélium megélését. Mit akar ezzel üzenni számunkra?

Azt, hogy mi se keressünk kikapukat, kibúvókat a társadalom törvényes rendje és az emberi együttélés bevett szabályai alól, még ha találnánk is rá indokokat, vagy valami miatt úgy érezhetnénk, hogy fölébe emelkedhetünk egyes előírásoknak! Attól, hogy mi véleményünk szerint jobban fel tudnánk használni a megkeresett pénzünket, mint az állam, még nem menthetjük fel magunkat az adófizetés kötelessége alól. Abból, hogy bizonyos dolgokban többet teszünk az emberekért az átlagnál, többet jótékonykodunk, még nem

vonhatjuk le azt a következtetést, hogy nekünk ingyen jár sok olyan dolog, amiért másoknak fizetni kell. Attól, hogy magas társadalmi állást vagy tiszteletreméltó hivatást töltünk be, ránk is ugyanazok a szabályok vonatkoznak például a jogszolgáltatásban vagy a büntetőjogban. Hány és hány olyan sztárt ismerünk, énekeseket, zenészeket, élsportolókat vagy színészeket, akik kiemelkedő teljesítményt nyújtanak a maguk szakterületén, de mint emberek, a hétköznapi életben elviselhetetlenek. Felrúgnak alapvető szokásokat, hivalkodóan megsértenek erkölcsi szabályokat, s így gyakorlatilag többet ártanak a társadalomnak, mint használnak. Amikor piarista diák voltam Kecskeméten, teljes természetességgel vettük tudomásul, hogy hiába volt valaki igen kiváló valamilyen sportban vagy művészeti ágban, nem járhatott el a kollégiumból edzésekre vagy külön szakkörökre, ha bukásra állt az iskolai alaptárgyak közül bármelyikben is, vagy ha nem volt megfelelő a magatartása. Ugye milyen érdekesnek tűnik ez napjainkban, amikor a „tehetséggondozásra” helyezük a hangsúlyt és sorra nyílnak az iskolákban az ún. „tehetségpontok”? Pedig mindenekeelőtt az alapkötelességeinket kell teljesíteni, az emberi élet egészét szabályozó, kialakult rendet kell megtanulni és betartani. A plusz csak erre épülhet rá! Szabad többet tenni, jobbnak lenni valamiben, sőt hasznos is, de nem úgy, hogy az általánosan érvényes, a többség által jónak tartott és betartott tennivalókat meg elhanyagoljuk. Mert így csak rendetlenséget idézünk elő. Az a jó, amit teszünk, eltörpül a rossz mellett, amit okozunk. Nem is beszélve arról, hogy hányan és hányan használnak kikapukat, kibúvókat azok közül, akik igazából semmi pluszt nem tesznek le a társadalom asztalára, semmivel nem kompenzálják azt a kevesebbet, amit az átlaghoz képest többnyire nyújtanak. Ők is megmagyarázzák persze a bizonyítványt, de valójában semmivel sem igazolható, becsstelen a magatartásuk.

Jézus alázata, amellyel Isten Fiaként is „beáll a sorba”, adjon nekünk jó példát és erőt ahhoz, hogy mindig belső meggyőződéssel teljesítsük a mindennapi kötelességeinket, betartsuk az értelmes és hasznos, kipróbált emberi szabályokat!